

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu Mgr. Tomáše Zubka a soudců JUDr. Ivy Hrdinové a JUDr. Martina Láníčka v právní věci

žalobkyně: **Mgr. Ivana H.**, narozená xxx
bytem xxx
zastoupená advokátem JUDr. Jiřím Žákem
sídlem Masarykovo náměstí 3125/11, 787 01 Šumperk

proti
žalovaným: 1) **obec Sudkov**
sídlem obecního úřadu 788 21 Sudkov 96

2) **Základní škola a Mateřská škola Sudkov, příspěvková organizace**
IČO 70990930, sídlem 788 21 Sudkov 176
oba žalovaní zastoupení advokátem Mgr. Ondřejem Novákem
sídlem Farní 19, 738 01 Frýdek-Místek

o určení neplatnosti odvolání žalobkyně z funkce ředitelky školy a o určení neplatnosti výpovědi z pracovního poměru

o odvolání obou žalovaných proti rozsudku Okresního soudu v Šumperku ze dne 16. června 2021, č. j. 8 C 160/2016-477

takto:

I. Rozsudek soudu prvního stupně **se mění** takto:

Žaloba o určení, že odvolání žalobkyně z funkce ředitelky žalované 2), které učinila žalovaná 1) dne 18. 7. 2016, je neplatné, se **zamítá**.

Žaloba o určení, že výpověď, kterou dala žalovaná 2) žalobkyni dne 29. 7. 2016, je neplatná, se **zamítá**.

Shodu s prvopisem potvrzuje Dagmar Karkošková.

- II. Žalobkyně **je povinna** zaplatit žalovaným 1) a 2) společně a nerozdílně na náhradě nákladů řízení před soudy obou stupňů částku 195 705 Kč, do 3 dnů od právní moci tohoto rozsudku, k rukám zástupce obou žalovaných Mgr. Ondřeje Nováka, advokáta, se sídlem ve Frýdku-Místku, Farní 19.
- III. Žalobkyně **je povinna** zaplatit České republice na účet Okresního soudu v Šumperku na náhradu nákladů státu 261 Kč do 3 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Odůvodnění:

1. Žalobkyně byla s účinností od 1. 2. 2014 ředitelkou žalované 2) a žalovaná 1) jí dopisem ze dne 18. 7. 2016 sdělila s odkazem na § 166 odst. 5 písm. a) zákona číslo 561/2004 Sb., o předškolním, základním, středním, vyšším odborném a jiném vzdělávání (školský zákon), ve znění pozdějších předpisů (dále též „školský zákon“), že jí z funkce ředitelky žalované 2) odvolává. Důvody odvolání jsou v písemném přípisu rozděleny do 15 bodů reprodukováných v bodě 5 prvostupňového rozsudku, na který odvolací soud pro stručnost odkazuje. Žalovaná 2) následně dala žalobkyni návrh jejího nového pracovního zařazení na pozici učitelka s polovičním úvazkem, což žalobkyně přípisem ze dne 28. 7. 2016 odmítla. Dopisem ze dne 29. 7. 2016, který žalobkyně téhož dne převzala, pak žalovaná 2) sdělila žalobkyni, že jí dává výpověď z pracovního poměru podle § 52 písm. c) zákona číslo 262/2006 Sb., zákoníku práce (dále též „zákoník práce“) s odkazem na předchozí odvolání z funkce a odmítnutí nového pracovního zařazení.
2. Žalobkyně podala dne 27. 9. 2016 u Okresního soudu v Šumperku žalobu, ve které se proti oběma žalovaným domáhala určení neplatnosti jak odvolání z funkce ředitelky druhé žalované, tak výpovědi ze dne 29. 7. 2016. Žalobkyně se v žalobě dále vymezila proti jednotlivým důvodům odvolání z funkce (v podrobnostech viz bod 1 napadeného rozsudku) s tím, že se uvedené skutky nestaly nebo nejsou porušením právních povinností v takové intenzitě, aby mohly vést k platnému odvolání z funkce ředitelky. Stejně tak považuje žalobkyně za neplatnou výpověď, která navazovala na odmítnutí dalšího pracovního zařazení po odvolání z funkce ředitelky s tím, že k platné výpovědi by podle žalobkyně mohlo dojít jen na základě předcházejícího platného odvolání. Protože nedošlo k platnému odvolání, nemůže být platná ani následná výpověď.
3. Obě žalované navrhy zamítnutí žaloby jako nedůvodné. V písemném vyjádření žalovaná 1) namítla nedostatek pasivní legitimace pro řízení o neplatnost výpovědi. Ve zbytku pak žalované prostřednictvím společného zástupce v zásadě obhajovaly jednotlivé důvody uvedené v písemném odvolání z funkce.
4. Soud prvního stupně rozsudkem identifikovaným v záhlaví žalobě vyhověl a určil, že jak odvolání z funkce ředitelky, tak následná výpověď, jsou neplatné. Soud prvního stupně se v odůvodnění rozsudku zabýval jednotlivými skutky, které žalovaná 1) žalobkyni v rámci písemného vyhotovení odvolání z funkce vytýkala a uzavřel, že porušení povinností žalobkyně nebyla buď prokázána, případně jejich závažnost nebyla takové intenzity, aby bylo možné hovořit o závažném porušení nebo neplnění právních povinností ze strany žalobkyně. Prokázaná méně závažná porušení povinností ze strany žalobkyně nemají ani ve svém souhrnu takovou intenzitu, aby bylo možné hovořit o závažném porušení či neplnění právních povinností ředitelky školy. Vyslovením neplatnosti předmětného odvolání z funkce odpadl důvod nadbytečnosti žalobkyně.
5. Proti rozsudku podaly odvolání obě žalované. V odvolání předně namítly nepřezkoumatelnost napadeného rozsudku, neboť soud prvního stupně se podle nich nevypořádal se všemi jejich tvrzeními a námitkami, neprovedl všechny navržené důkazy, aniž by jejich neprovedení zdůvodnil, nekriticky přijal tvrzení žalobkyně, aniž by se dostatečně vypořádal s rozpory v jednotlivých výpovědích a rovněž neodůvodnil, proč některé důkazy nepřevzal pro základy svých skutkových zjištění. Žalované rovněž brojily proti neprovedení důkazů výslechem svědků M., H., K. a N., aniž by jejich neprovedení bylo řádně odůvodněno. Svědek M. se měl přitom vyjádřit k tomu, jaký by měl být

postup ředitelky školy v případě, že by stav světel byl havarijní a hrozil by jejich pád, resp. jaký měl být správný provozní postup žalobkyně v případě zrezivělého hnětače. Ke svědkovi H. pak žalované uvedly, že tento svědek (vedoucí oddělení inspekce Oblastního inspektorátu práce pro Moravskoslezský a Olomoucký kraj) byl navržen především vždy ke konkrétním bodům odvolání z funkce a tedy k prokázání skutkových tvrzení v těchto bodech vymezených. K tomu žalované poznamenaly, že žalobkyně navrhla výslech 7 svědků bez jakékoli specifikace, k čemu konkrétně mají být tito svědci vyslechnuti a soud, aniž by žalobkyni vyzval k jakémukoli upřesnění, k jakým konkrétním skutečnostem mají být tito svědci navrženi, tyto důkazy provedl a svědky vyslechl. V případě důkazního návrhu žalovaných však soud takto nepostupoval. Neprovedení důkazu výslechem Ing. Petry K. a Mgr. Davida N. soud odůvodnil tím, že tito svědci byli navrženi k tomu, aby se vyjádřili, zda došlo k porušení právních předpisů. To je však v rozporu s důkazním návrhem ze dne 20. 11. 2019, podle kterého se uvedení svědci měli vyjádřit k průběhu kontroly, k přijatým opatřením, k tomu, co bylo žalobkyni vytýkáno a jak na tyto skutečnosti žalobkyně reagovala. Ve zbytku se žalované v odvolání vyjadřovaly k závěrům prvostupňového soudu ve vztahu k jednotlivým dílčím skutkům. Tyto námitky nepovažuje odvolací soud za vhodné na tomto místě reprodukovat a v rozsahu potřebném pro odvolací rozhodnutí se s nimi vypořádá v rámci skutkových a právních závěrů.

6. Žalobkyně navrhovala potvrzení napadeného rozsudku. V písemném vyjádření (prostřednictvím zástupce) nesouhlasila s námitkou nepřezkoumatelnosti rozsudku s tím, že soud se velmi pečlivě vypořádal se všemi body napadeného odvolání z funkce. V odůvodnění napadeného rozsudku soud u každého bodu uvedl jeho stručný popis, co má z konkrétních provedených důkazů za prokázané, které důkazy a proč neprovedl, důkazy vyhodnotil po skutkové i právní stránce. Zjištění provedená z jednotlivých důkazů přitom odpovídají obsahu jednotlivých důkazů, jejich hodnocení pak zásadám formální logiky a volného hodnocení důkazů. V napadeném rozsudku nejsou prováděna tzv. souhrnná zjištění, neboť soud rozebírá zjištění z jednotlivých důkazů zvlášť, tyto důkazy konkretizuje a vypořádává se i s případnými rozpory mezi jednotlivými důkazy. Nebyla ani porušena zásada volného hodnocení důkazů, nebyla přítomna vada tzv. opomenutých důkazů a soud se vypořádal se všemi rozhodnými tvrzeními a provedenými důkazy. K odvolacím námitkám týkajícím se jednotlivých důvodů odvolání z funkce pak žalobkyně souhrnně uvedla, že žalované opakují svá procesní tvrzení a z jednotlivých důkazů zdůrazňují ty části, které se jim jeví výhodné, naopak zcela pomíjejí ty části důkazů, které nejsou v souladu s jejich tvrzeními, nebo které prokazují tvrzení žalobkyně. Podstatou odvolacích námitek je pouze subjektivní nespokojenost žalovaných s postupem soudu. Soud se podle žalobkyně zcela vypořádal i s tím, jestli jednotlivé body byly samy o sobě nebo ve svém souhrnu v takové intenzitě, aby mohly vést k jejímu platnému odvolání a dospěl k tomu, že nikoliv, jakož i s tím, proč nevyslychal svědky (pracovníky kontrolních orgánů). Na tomto místě žalobkyně namítla, že skutkově by tito pracovníci nemohli přinést do dokazování nic nového a pouze by vypovídali o jejich právním názoru na jednotlivé záležitosti. Jejich názor je však irelevantní, neboť právní posouzení při komplexním zvážení okolností případu náleží toliko soudu. Soud se podle žalobkyně také vypořádal s tím, že v odvolání nemusí být důvody odvolání vymezeny po stránce skutkové, ale že zřizovatel musí v případě soudního řízení prokázat způsobem nevzbuzujícím pochybnost, že zde v době odvolání byl způsobilý důvod pro odvolání ředitelky školy. Tyto důvody odvolání byly žalovanou 1) jednak uvedeny v odvolání z funkce ředitelky, dále je žalované v jakémkoliv rozsahu mohly v řízení tvrdit a prokazovat. V řízení bylo vedeno velmi rozsáhlé dokazování ke všemu, co žalované 1) a 2) žalobkyni vytýkaly. Soud však došel k závěru, že nic z toho, co bylo žalobkyni vytýkáno, není důvodem k odvolání z funkce ředitelky školy. Žalobkyně následně v samostatném podání vyjadřovala své stanovisko k odvolacím námitkám žalovaných ohledně jednotlivých výpovědních důvodů.
7. Krajský soud v Ostravě jako soud odvolací [§ 10 odst. 1 zákona číslo 99/1963 Sb., občanský soudní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále též („o. s. ř.“))] přezkoumal rozsudek soudu prvního stupně, jakož i řízení mu předcházející a dospěl k závěru, že odvolání žalovaných je důvodné.

8. Předmětem sporu je (ne)platnost odvolání žalobkyně z funkce ředitelky žalované 2) (školské právnické osoby, jejímž zřizovatelem je obec) a navazující výpovědi z pracovního poměru.
9. Dříve, než se bude odvolací soud věnovat samotnému odvolacímu přezkumu napadeného rozsudku, považuje za potřebné se vyjádřit k některým otázkám souvisejícím s tímto sporem, a to především k pasivní věcné legitimaci, naléhavému právnímu zájmu a obecně k náležitostem odvolání z funkce ředitelky školské právnické osoby zřizované obcí.
10. K otázce naléhavého právního zájmu je nutné předeslat, že na rozdíl od žaloby na určení neplatnosti výpovědi z pracovního poměru, u které má určovací žaloba přímou oporu v § 72 zákoníku práce, pro žalobu o určení neplatnosti odvolání z funkce ředitelky školské právnické osoby podobný zákonný podklad chybí. Takovou žalobou se tak lze podle § 80 o. s. ř. věcně zabývat pouze tehdy, pokud má žalující na požadovaném určení naléhavý právní zájem. Žalobkyně se sice s výjimkou odvolacího jednání k otázce svého naléhavého právního zájmu na požadovaném určení nevyjadřovala (její argumentace přednesená u odvolacího jednání se navíc nejeví odvolacímu soudu jako přílehavá), přesto nakonec odvolací soud dospěl k závěru, že žalobkyně naléhavý právní zájem na určení neplatnosti odvolání z funkce ředitelky má. Judikatura Nejvyššího soudu je ustálená v závěru, že odvolaná ředitelka školské právnické osoby, který s odvoláním nesouhlasí, má naléhavý právní zájem na určení, že jeho odvolání z funkce je neplatné, a to za předpokladu, že dosud (platně) neskončil jeho pracovní poměr u školské právnické osoby a že otázka neplatnosti odvolání z funkce již nebyla vyřešena v souvislosti se soudním rozhodnutím o neplatnosti rozvázání pracovního poměru (srov. např. rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 16. 9. 2008 sp. zn. 21 Cdo 3863/2007, který byl uveřejněn pod č. 38 v časopise Soudní judikatura, roč. 2009). V nyní posuzované věci již pracovní poměr žalobkyně skončil výpovědí, spor o její (ne)platnost je však projednáván paralelně se sporem o určení neplatnosti odvolání z funkce ředitelky. Otázka platnosti odvolání z funkce ředitelky tak sice může být vyřešena jako otázka předběžná v rámci rozhodování o určení neplatnosti výpovědi, ovšem pouze ve vztahu mezi žalobkyní a žalovanou 2). Žalovaná 1) je totiž sice spolu s žalovanou 2) pasivně věcně legitimována pro řízení o určení neplatnosti odvolání z funkce, což je důsledkem tzv. vnějšího jmenování, kdy je rozdílná osoba, jež ředitelku z funkce odvolala a u které byla zaměstnána (srov. rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 15. 4. 2008, sp. zn. 21 Cdo 854/2007, uveřejněný pod č. 111 ve Sbírce soudních rozhodnutí a stanovisek, roč. 2008), ve sporu o určení neplatnosti výpovědi z pracovního poměru však již k takové subjektivní kumulaci na straně žalované není právní důvod, protože výpověď dal žalobkyni přímo zaměstnavatel, tj. druhá žalovaná. Za tohoto stavu, kdy je současně projednáván jak spor o určení neplatnosti odvolání z funkce, tak o určení neplatnosti výpovědi z pracovního poměru, je podle názoru odvolacího soudu důvodný požadavek, aby se platnost odvolání z funkce ředitelky vyřešila přímo soudním výrokem v řízení, jehož se vedle zaměstnavatele účastní také zřizovatel, který je „autorem“ napadeného pracovněprávního jednání (odvolání z funkce ředitelky).
11. Odvolací soud se dále zabýval namítanou „nepřezkoumatelností“ napadeného rozsudku, protože pouze přezkoumatelné rozhodnutí je způsobilé odvolacího přezkumu. V případě, že rozhodnutí soudu nelze přezkoumat (buď pro nesrozumitelnost, nebo pro nedostatek důvodů anebo z obou těchto příčin), nemůže vůči němu účastník, který s rozhodnutím nesouhlasí, náležitě formulovat důvody a vymezit tak rozsah přezkumu, a ani přezkoumávající soud proto nemá náležité podmínky pro zaujetí názoru na věc. Přezkoumatelnost rozhodnutí soudu je tedy předpokladem především pro to, aby se účastník mohl domáhat svých práv u přezkumného soudu; není-li takový předpoklad splněn, nemůže již z tohoto důvodu soudní rozhodnutí obstát. Na druhé straně nelze pokládat za nepřezkoumatelné takové rozhodnutí soudu, u něhož je všem účastníkům nepochybné, jak a proč bylo soudem rozhodnuto. Judikatura soudů v tomto směru již dospěla k závěru, že měřítkem toho, zda rozhodnutí soudu je či není přezkoumatelné, nejsou požadavky přezkumného soudu na náležitosti odůvodnění soudního rozhodnutí, ale především zájem účastníků řízení na tom, aby mohli náležitě použít v opravném prostředku proti tomuto rozhodnutí důvody proti napadenému rozhodnutí. I když tedy rozhodnutí soudu nevyhovuje všem požadavkům na jeho odůvodnění, není nepřezkoumatelné, jestliže případné nedostatky odůvodnění nebyly - podle obsahu opravného prostředku - na újmu uplatnění práv toho, kdo se přezkumu domáhá (srov. například právní názor

vyjádřený v rozsudku Nejvyššího soudu ze dne 25. 6. 2013 sp. zn. 29 Cdo 2543/2011, uveřejněném pod číslo 100/2013 Sbírky soudních rozhodnutí a stanovisek). Podle závěru odvolacího soudu napadený rozsudek přes některé dílčí výhrady splňuje náležitosti stanovené v § 157 odst. 2 o. s. ř. a jeho závěry jsou přezkoumatelné. Soud prvního stupně se pečlivě zabýval všemi namítanými důvody odvolání z funkce, a to jak po stránce skutkové, tak právní. Je pravdou, že v některých případech se soud dopustil tzv. souhrnných zjištění, ale v tomto konkrétním případě to nebylo na úkor přezkoumatelnosti rozsudku a i s přihlédnutím na množství navržených a provedených důkazů, lze postup zvolený soudem prvního stupně akceptovat, a to i s ohledem na větší přehlednost a srozumitelnost rozsudku. Podstatné je, že bylo možno vždy bez problémů určit, který důkaz se vztahuje ke konkrétnímu skutkovému zjištění.

12. K namítaným opomenutým důkazům odvolací soud dále uvádí, že není povinností soudu provést všechny důkazy, které účastník řízení navrhl. Soud však musí o vznesených návrzích rozhodnout, a pokud důkazním návrhům nevyhoví, pak musí ve svém rozhodnutí vyložit, z jakých důvodů navržené důkazy neprovedl, resp. je nepřevzal pro základ svých skutkových zjištění. Současně však platí, že nikoliv každé opomenutí důkazu nutně (automaticky) vede k porušení práva na spravedlivý proces. Tak tomu není v případě důkazních návrhů nemajících k projednávané věci žádnou relevanci, jež nemohou vést k objasnění skutečností a otázek podstatných pro dané řízení.
13. V přezkoumávané věci je soudu prvního stupně vytýkáno neprovedení důkazů výsledkem pracovníků České školní inspekce a Olomouckého inspektorátu práce pro Moravskoslezský a Olomoucký kraj Mgr. Ing. Petry K. (OIP), Mgr. Davida N. (ČSI), Jiřího H. a Ing. Jaroslava M. (OIP), resp. absence řádného odůvodnění ve vztahu k jejich neprovedení. Z obsahu rozsudku se podává, že soud prvního stupně v bodech 12, 24, 27, 30, 33, 42, 45 a 48 vždy k uvedeným důkazním návrhům konstatoval, že svědci byli navrženi, aby se vyjádřili k tomu, zda došlo k porušení právních předpisů, o čemž však rozhoduje soud. K těmto navrženým svědkům lze uvést, že žalované výsledky blíže nespecifikovaného pracovníka inspektorátu práce navrhovaly již v prvním vyjádření ze dne 30. 1. 2017, v bodě IV (č. l. 32). K tomuto důkazu však chyběla jakákoliv tvrzení, která by měla být tímto důkazem prokázána. Tyto důkazní návrhy pak žalované rozvedly v podání ze dne 21. 10. 2019 (č. l. 214 a násl.), ve kterém navrhovaly výsledky svědků Jiřího H., Ing. Petry K. a Mgr. Davida N. k jednotlivým bodům odvolání z funkce s tím, aby se vyjádřili, zda při konkrétním skutku došlo k porušení jednotlivých ustanovení právních předpisů a dále v podání ze dne 20. 11. 2019 (č. l. 225 a násl.), ve kterém k Ing. M. (případně jím pověřenému zaměstnanci) uvedly, že by se měl vyjádřit k tomu, jaký by měl být postup ředitelky školy v jednotlivých situacích (hrozící pád světel, dokumentování činnosti týkající se vytápění). Ing. K. a Mgr. N. (důkazní návrhy číslo 90 a 91) se pak měli vyjádřit k průběhu kontroly a k tomu, co bylo žalobkyní vytýkáno a jak na tyto skutečnosti žalobkyně reagovala. Podle přesvědčení odvolacího soudu okresní soud nepochybil, pokud za této situace navržené svědky nevyslechl. Svědci se mají především vyjadřovat k tomu, co vnímali vlastními smysly (zejména co viděli a slyšeli) a nikoliv k tomu, aby soudu předkládali své odborné názory na postup ve sporných situacích, čehož se v zásadě žalované v případě všech svědků domáhaly. V případě svědků K. a N. měly důkazní návrhy rovněž v konečném důsledku nahrazovat skutková tvrzení o průběhu kontroly, což je rovněž nepřipustné. Namítají-li žalované v této souvislosti, že soud prvního stupně vyhověl důkazním návrhům žalobkyně na výsledky 7 svědků bez jakékoli specifikace, k čemu konkrétně mají být tito svědci vyslechnuti, tak takovou námitku odvolací soud neshledá. Mají-li žalovaní namyslí výsledky svědků Miroslava H., Oldřicha K., Aleny Ž., Jitky K., Marie J., Mileny V. a Mgr. Taťány K., tak byť žalobkyně vskutku zcela explicitně neuvedla, co konkrétně mají tito svědci prokázat, tak z kontextu jejich podání je zřejmé, k jakým tvrzením se uvedené důkazní návrhy vztahují, a odvolací soud v provedení těchto důkazních návrhů žádné pochybení u soudu neshledal. To ostatně platí také pro provedené důkazy výsledkem svědků Martina H., Jaroslava M., Ing. Milana D., Ing. H., Mgr. K., Bc. Miluše K., Milana a Petry J. nebo Petra M., navržených žalovanými. Rozhodně tak nelze hovořit o žádné nepřipustné selekci důkazů, a pokud soud prvního stupně některé důkazní návrhy neprovedl, nedopustil se podle závěru odvolacího soudu žádného zásadního pochybení s negativním vlivem na správnost napadeného rozsudku.

14. K věci samé pak odvolací soud dále uvádí, že skutková zjištění soudu prvního stupně ohledně jmenování žalobkyně do funkce ředitelky žalované 2) s účinností od 1. 2. 2014 a jejího odvolání z funkce dopisem datovaným dne 18. 7. 2016 (body 4 a 5 prvostupňového rozsudku) považuje za správná, tato přejímá pro svůj skutkový závěr a pro stručnost na ně odkazuje. Potud nebyl mezi účastníky spor. Sporné ani nebylo, že žalovaná 2) navrhla žalobkyni změnu jejího dalšího pracovního zařazení na druh práce učitelka ZŠ s pracovním úvazkem 0,5, kterou žalobkyně dopisem ze dne 28. 7. 2016 odmítla a žalovaná 2) následně dopisem ze dne 29. 7. 2016, doručeným téhož dne žalobkyni, rozvázala se žalobkyní pracovní poměr výpovědí podle § 52 písm. c) zákoníku práce. Uvedené skutečnosti nadto odvolací soud ověřil doplněným dokazováním, a to návrhem dohody o změně pracovního zařazení ze dne 19. 7. 2016 (ohledně nabídky dalšího zaměstnání žalobkyni), přípisem o odmítnutí této nabídky ze dne 28. 7. 2016 a výpovědí z pracovního poměru, kterou žalobkyně převzala dne 29. 7. 2016 (ohledně výpovědi a jejím obsahu). Na tomto podkladě tak odvolací soud učinil dílčí závěr o skutkovém stavu, podle kterého byla žalobkyně s účinností od 1. 2. 2014 jmenována ředitelkou žalované 2), dopisem žalované 1) ze dne 18. 7. 2016 byla informována o odvolání z této funkce, poté jí nabídnutá práce učitelky s polovičním úvazkem, kterou žalobkyně dopisem ze dne 28. 7. 2016 odmítla a dne 29. 7. 2016 jí byla předána výpověď z pracovního poměru podle § 52 písm. c) zákoníku práce odůvodněná předchozím odvoláním z funkce ředitelky ze dne 19. 7. 2016 a následným odmítnutím návrhu změny pracovního zařazení. Není ani pochyb o tom, že žalovaná 2) má ve smyslu § 124 a násl. školského zákona postavení školské právnické osoby, jejímž zřizovatelem je obec (první žalovaná). Soud prvního stupně tak správně posuzoval odvolání žalobkyně z funkce ředitelky podle školského zákona.
15. Podle § 166 odst. 5 písm. a) školského zákona lze ředitele školské právnické osoby zřizované ministerstvem, krajem, obcí nebo svazkem obcí, ředitele příspěvkové organizace a vedoucího organizační složky státu nebo její součásti může zřizovatel odvolat z vedoucího pracovního místa z důvodů závažného porušení nebo neplnění právních povinností vyplývajících z jeho činností, úkolů a pravomocí na vedoucím pracovním místě ředitele, které bylo zjištěno zejména inspekční činností České školní inspekce nebo zřizovatelem.
16. Podle § 73a odst. 2 zákoníku práce se odvoláním z pracovního místa vedoucího zaměstnance pracovní poměr nekončí; zaměstnavatel je povinen tomuto zaměstnanci navrhnout změnu jeho dalšího pracovního zařazení u zaměstnavatele na jinou práci odpovídající jeho zdravotnímu stavu a kvalifikaci. Jestliže zaměstnavatel nemá pro zaměstnance takovou práci, nebo ji zaměstnanec odmítne, jde o překážku v práci na straně zaměstnavatele a současně platí, že je dán výpovědní důvod podle § 52 písm. c); odstupné poskytované zaměstnanci při organizačních změnách náleží jen v případě rozvázání pracovního poměru po odvolání z místa vedoucího zaměstnance v souvislosti se zrušením tohoto místa v důsledku organizační změny.
17. Úvodem posouzení důvodů odvolání z funkce je nutno zdůraznit, že podle školského zákona ve znění účinném od 1. 1. 2012 (po novele číslo 472/2011 Sb.) se již nevyžaduje, aby v písemném právním jednání, kterým je ředitelka odvolávána z funkce, byly důvody, pro něž je ředitelka odvolávána, vymezeny po stránce skutkové. Na tuto legislativní změnu reagovala soudní judikatura tak, že - stručně řečeno - není rozhodující, zda a jak jsou důvody odvolání z funkce ředitelky vymezeny v písemném odvolání, ale zřizovatel musí v případném soudním řízení prokázat způsobem nevzbuzujícím pochybnost, že zde v době odvolání byl některý z důvodů uvedených v § 166 odst. 4 a 5 školského zákona (srov. např. rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 6. 9. 2017 sp. zn. 21 Cdo 1733/2016). Pro poměry projednávané věci tak z toho mimo jiné plyne, že není rozhodující, nakolik precizně byly jednotlivé důvody odvolání vylíčeny v písemném odvolání z funkce a nic ani nebrání tomu, aby takový důvod k odvolání byl konkretizován až v soudním řízení, stejně tak není vyloučeno, aby v soudním řízení vyšel najevo jiný důvod způsobitý pro odvolání žalobkyně z funkce, než který byl vymezen v písemném projevu.
18. Dále platí, že má-li být porušení nebo neplnění právních povinností právně postižitelné jako důvod k odvolání ředitelky z vedoucího pracovního místa podle § 166 odst. 5 písm. a) školského zákona, musí být toto porušení nebo neplnění povinností ze strany ředitelky zaviněno (alespoň z nedbalosti)

a musí dosahovat určitého stupně intenzity. Vzhledem k tomu, že školský zákon, zákoník práce a ani jiné právní předpisy neuvádí, jaké porušení nebo neplnění právních povinností vyplývajících z vykonávané funkce ředitelky školské právnické osoby zřizované (mimo jiné) obcí nebo svazkem obcí za „závažné“, patří ustanovení § 166 odst. 5 písm. a) školského zákona k právním normám s relativně neurčitou (abstraktní) hypotézou, tj. k právním normám, jejichž hypotéza není stanovena přímo právním předpisem a které tak přenechávají soudu, aby podle svého uvážení v každém jednotlivém případě vymezil sám hypotézu právní normy ze širokého, předem neomezeného okruhu okolností. Vyplyvá z toho mimo jiné, že soud při zkoumání, zda došlo k porušení nebo neplnění právních povinností vyplývajících z vykonávané funkce ředitelky školské právnické osoby „závažným způsobem“, může přihlídnout k osobě ředitelky, k jejímu dosavadnímu postoji k plnění právních povinností, k době a situaci, v níž došlo k porušení nebo nesplnění právních povinností, k míře zavinění, ke způsobu a intenzitě porušení konkrétních povinností, k důsledkům porušení právních povinností pro zaměstnavatele, k tomu, zda svým jednáním ředitelka způsobila zaměstnavateli škodu, apod. Zákon zde ponechává soudu širokou možnost uvážení, aby rozhodnutí o odvolání z funkce odpovídalo tomu, zda po zaměstnavateli (školské právnické osobě) lze spravedlivě požadovat, aby ředitelka u něho nadále vykonávala svou funkci. Výsledné posouzení intenzity porušení nebo neplnění právních povinností není jen aritmetickým průměrem všech v konkrétním případě zvažovaných hledisek. K některým hlediskům je třeba přistupovat se zvýšenou pozorností tak, aby byla vystižena typová i speciální charakteristika porušení právních povinností v konkrétní věci.

19. Odvolací soud při hodnocení jednotlivých jednání žalobkyně vyšel v souladu se shora uvedeným výkladem z níže uvedených právních jednání, která považuje po skutkové stránce za prokázaná, a to bez ohledu na to, jak precizně jsou vymezena v přípise o odvolání z funkce, resp. zda vyšla najevo až v průběhu soudního řízení; tato jednání seřadil vzestupně podle časových okolností:
- i) V srpnu 2014, kdy ve škole probíhala stavební činnost spočívající v zateplení a výměně zdroje tepla budovy školy zhotovitelem Prumhor s. r. o. na základě smlouvy o dílo ze dne 30. 6. 2014, se žalobkyně na osobní schůzce, která proběhla zřejmě dne 16. 7. 2014, za přítomnosti tehdejšího školníka Oldřicha K. a Ing. Jana H. (zaměstnanec zhotovitele) dotazovala na možnost změny jedné místnosti (bývalá šatna uklízeček a archiv) na ředitelskou kancelář spojenou se snížením oken, a to v rámci předmětné rekonstrukce (zateplení a výměna zdroje tepla); k žádné změně smlouvy či výslovné dohodě se zhotovitelem nedošlo, přesto zhotovitel zahájil bourací práce u oken, které byly zastaveny na pokyn stavebního dozoru ze dne 21. 7. 2014.
 - ii) Žalobkyně vydala dne 9. 1. 2015 školní řád, který měl vstoupit v platnost téhož dne, školskou radou byl však schválen nejdříve 5. 6. 2015; v mezidobí žalobkyně informovala na internetových stránkách školy dne 17. 3. 2015 a 21. 4. 2015 o doplnění školního řádu (ohledně používání mobilních telefonů a nabíjecích zařízení) s upozorněním na účinnost dodatku po schválení školskou radou a následně dne 7. 6. 2015 informovala žalobkyně o schválení školního řádu školskou radou včetně jeho doplnění ohledně používání mobilních telefonů a nabíjecích zařízení. Žáci byli seznámeni se školním řádem až na počátku školního roku 2015/2016 (bod 4 odvolání z funkce; skutkový závěr soudu prvního stupně v bodě 19 rozsudku).
 - iii) Žalobkyně akceptovala dne 28. 4. 2016 úhradu částky 4 656 Kč za licenci softwaru, čímž byl překročen analytický účet číslo 518.870 o 3 622 Kč, a to bez schválení rozpočtového opatření radou obce a dokonce před podáním žádosti o takové schválení; žádost o schválení rozpočtového opatření číslo 1 (spočívající v převedení částek z jednotlivých analytických účtů, aniž by došlo k celkovému navýšení rozpočtu) byla radě obce zaslána 29. 4. 2016 (dílní skutek z bodu 10 odvolání, skutkový závěr soudu prvního stupně v bodě 37 prvostupňového rozsudku).
 - iv) V souvislosti s prověrkou stavu bezpečnosti práce nařízenou příkazem žalobkyně ze dne 22. 4. 2016 byl zjištěn špatný stav světel v tělocvičně, přičemž do záznamu uvedl bezpečnostní technik Miroslav H. mezi zjištěnými závadami a nedostatky: „provést opravu osvětlovacích těles na stropě tělocvičny, protože hrozí jejich pád“, přestože zastával názor, že k pádu světel bezprostředně nehrozí a uvedený záznam napsal proto, aby došlo k jejich opravě, protože měl takovou zkušenost, že když napsal jen doporučení, tak většinou k opravě nedojde. Uvedený závěr sdělil žalobkyni,

kteřá pak vycházela z jeho vyjádření a tělocvičnu neuzavřela. Žalobkyně pak na hrozbu pádu osvětlovacích těles v tělocvičně poukázala v dopise ze dne 19. 5. 2016 adresovaném radě žalované 1 (bod 1 odvolání z funkce; skutková zjištění a závěr soudu prvního stupně v bodech 8 a 10 rozsudku).

20. Pokud jde o odvolací námitky proti shora uvedeným skutkovým zjištěním a závěrům, tak s těmi odvolací soud nesouhlasí a skutková zjištění soudu prvního stupně považuje za správná. Ve vztahu ke skutku i) soud prvního stupně správně vyhodnotil provedené důkazy, ze kterých vskutku nelze považovat za prokázané, že by žalobkyně objednávala či dokonce závazně dohoda se zhotovitelem práce (snížení oken spojené s bouracími pracemi) mimo rámec probíhající rekonstrukce (zateplení a výměna zdroje tepla). Z důkazů sice vyplývá, že žalobkyně ve spolupráci s tehdejšími školníkem K. s pracovníky zhotovitele o této možnosti jednala, ale v konečném důsledku se však jednalo spíše o vlastní nežádoucí iniciativu zhotovitele, který těžko mohl rozumně předpokládat, že takovou změnu, která nepochybně představuje přinejmenším změnu písemné smlouvy o dílo, uzavřené navíc s veřejným zadavatelem (objednatelem), může provádět pouze na podkladě ústního projednání s žalobkyní, resp. školníkem. Obdobné platí také pro skutek pod písm. iv), kdy žalovaní nesouhlasili se skutkovým závěrem soudu prvního stupně, který uvěřil výpovědím svědků H. a K., podle nichž byla žalobkyně informována o tom, že pád světel ve skutečnosti nehrozí. Odvolací soud připomíná, že podle recentní judikatury Nejvyššího soudu může zasáhnout do výsledku činnosti soudu prvního stupně při hodnocení důkazů pouze tehdy, jestliže způsob, jak k němu soud prvního stupně dospěl, neodpovídá postupu vyplývajícímu z § 132 o. s. ř. Mohlo by tomu tak být v případě, pokud soud vezme v úvahu skutečnosti, které z dokazování ani z přednesů účastníků nevyplývají ani nevyšly při řízení jinak najevo nebo pokud opomene hodnotit skutečnosti, které vyplynuly z dokazování či vyšly za řízení najevo jinak, pokud neprovede navrhované důkazy, přestože byly navrženy důvodně, případně jestliže v hodnocení důkazů, popř. poznatků, které vyplynuly z přednesů účastníků nebo které vyšly najevo jinak, z hlediska závažnosti (důležitosti), zákonnosti, pravdivosti, eventuálně věrohodnosti, je logický rozpor, nebo důkazy byly provedeny v rozporu s ustanovením § 133 až § 135 o. s. ř. Nelze-li soudu prvního stupně v tomto směru vytknout žádné pochybení, není možné ani polemizovat s jeho skutkovými závěry a hodnocení důkazů, a tedy ani skutkové zjištění jako jeho výsledek, z jiných než výše uvedených důvodů, nesmí odvolací soud v rámci své přezkumné činnosti napravovat (srov. usnesení Nejvyššího soudu ČR sp. zn. 21 Cdo 1472/2017, ze dne 26. 6. 2017). Pro účely projednávání věci k tomu odvolací soud uzavírá, že pokud soud prvního stupně uvěřil výpovědím uvedených svědků a dospěl k závěru, že žalobkyně byla bezpečnostním technikem K. informována o tom, že bezprostřední pád světel nehrozí, neshledává v tom odvolací soud žádné vybočení ze shora uvedených mantinelů a neshledal důvod uvedený skutkový závěr korigovat.
21. Po právním posouzení zjištěných skutkových dospěl odvolací soud k závěru, že odvolání žalobkyně z funkce ředitelky školy jakož i navazující výpověď ob stojí. Jedná se sice o případ zjevně hraniční, neboť v řízení nebylo zjištěno takové porušení či neplnění povinností, které by bylo samo o sobě a bez dalšího jednoznačným důvodem pro odvolání žalobkyně z funkce ředitelky školy, ale byla zjištěna pochybení ze strany žalobkyně vyplývající ze skutečností označených odvolacím soudem výše pod body i) až iv), která ve svém souhrnu naplňují skutkovou podstatu § 166 odst. 5 písm. a) školského zákona. Obecně lze říci, že žalobkyně přistupovala dlouhodobě zejména k plnění administrativně/formálních povinností nedbale až lehkomyšlně. Jakkoliv by se mohlo jednat v jednotlivostech na první pohled o banální problémy, nelze tyto skutečnosti v oblasti veřejné sféry podceňovat, a to obzvláště u vedoucích pracovníků. O lehkomyšlném přístupu svědčí již jednání žalobkyně v srpnu 2014, kdy bez předchozího projednání se zřizovatelem jednala se zástupcem zhotovitele o možnosti stavebních úprav (snížení oken) v rámci jiné rekonstrukce. Byť v řízení nebylo prokázáno, že by jednání dospěla do fáze závazné objednávky či dokonce uzavření smlouvy, tak již samotné jednání zhotovitele, který bourací práce zahájil, nasvědčuje tomu, že se rozhodně nejednalo o pouhou neformální diskuzi, když navíc některé práce v místnosti (demontáž sádkartonové dělicí příčky – viz výpověď Oldřicha K.) již byly v předmětné místnosti provedeny. Stejně tak nelze zcela podceňovat formality spojené s přijetím a schválením školního řádu. V řízení bylo prokázáno, že školní řád byl dne 9. 1. 2015 vydán a měl toho dne vstoupit v platnost (viz bod 4 protokolu o kontrole

ČSI ze dne 11. 12. 2015 na č. l. 245v), přestože dosud nebyl schválen školskou radou, k čemuž došlo až 5. 6. 2015. Upozornění na odloženou účinnost do schválení školskou radou byla přitom prokázána až v souvislosti s upozorněním na změny týkající se užívání mobilních telefonů a nabíjecích zařízení (viz informace ze dne 17. 3. 2015 a 21. 4. 2015 zveřejněné na webových stránkách školy). Ani toto pochybení nepovažuje odvolací soud za nijak zásadní a nebyly ani zjištěny (tvrzeny) žádné negativní následky s tím spojené, přesto však proces vydávání podle přesvědčení odvolacího soudu neodpovídal významu předmětného dokumentu. Školní řád totiž představuje závazný vnitřní předpis školské samosprávy, kterým se upravuje vnitřní život školy a je platný a závazný pro všechny žáky, jejich zákonné zástupce, zaměstnance a účastníky školních akcí, konaných ve školní budově i mimo ni. Významu tohoto předpisu by pak měl odpovídat také proces jeho schvalování, který by měl být předvídatelný, transparentní, včetně toho, že školní řád by měl platit až po jeho schválení příslušným orgánem [zde školskou radou podle § 168 odst. 1 písm. c) školského zákona] a s jeho obsahem by měli být včas seznámeni mimo jiné žáci a studenti školy. Za přinejmenším nedůsledné považuje odvolací soud také jednání žalobkyně, kterým akceptovala proplacení fakturované částky na částečnou úhradu licencí antivirového softwaru ve výši 4 656 Kč, přestože na příslušném analytickém účtu (518.0870 - ostatní služby; licence, upgrade SW) nebyly v té době na plnou úhradu této částky schváleny finanční prostředky, čímž došlo k překročení tohoto účtu o částku 3 662 Kč. Svého pochybení si nepochybně musela být vědoma také žalobkyně, která hned následující den žádala radu obce (první žalovanou) o přijetí rozpočtového opatření spočívajícího mimo jiné v „přesunu“ prostředků z jiného účtu právě na účet číslo 518.870. Odvolací soud přitom neuvěřil žalobkyni, že navrhované opatření nemělo žádnou souvislost s proplacením faktury, jak se snažila tvrdit ve svých vyjádřeních (viz např. vyjádření k odvolání na č. l. 541v) a odvolací soud zdůrazňuje, že pochybení nespatřuje v samotné úhradě faktury, ale v přečerpání prostředků na analytickém účtu před schválením příslušného rozpočtového opatření.

22. V uvedených jednáních označených pod body i) a iii) nespátroval odvolací soud tak významná pochybení, která by odůvodňovala bez dalšího odvolání žalobkyně z funkce ředitelky školy, nicméně umožnila odvolacímu soudu učinit si úsudek o přístupu žalobkyně k plnění některých povinností. Za nejzávažnější pochybení ze strany žalobkyně považuje odvolací soud skutek specifikovaný pod bodem iv), byť byl v řízení prokázán poněkud odlišně, než jak se žalobkyni vytýká v písemném odvolání z funkce. Ze strany účastníků byly předestřeny dvě skutkové verze, kdy ze strany žalovaných bylo namítáno, že žalobkyně při vědomí hrozby pádu světél v tělocvičně koncem dubna 2016 tělocvičnu neuzavřela, zatímco podle druhé verze byla žalobkyně informována bezpečnostním technikem, že pád světél ve skutečnosti nehrozí, přesto bylo nebezpečí pádu uvedeno v záznamu výsledků проверки stavu bezpečnosti práce ze dne 29. 4. 2016 a na nebezpečí pádu se poukazuje v dopise adresovaném radě žalované 1). V obou případech se podle přesvědčení odvolacího soudu jednalo o velmi závažná pochybení. V prvním případě by pochybení bylo natolik závažné, že by bez dalšího samo o sobě naplňovalo hypotézu § 166 odst. 5 písm. a) školského zákona. Tato skutková verze sice nebyla prokázána, ale i v případě druhé (prokázané) skutkové verze se jedná podle přesvědčení odvolacího soudu o závažné pochybení. Nejde jen o to, že byl zřizovatel uveden v omyl o skutečném stavu světél za účelem jejich brzké opravy (viz výpovědi svědků H. a K.), jak správně poukazovali žalovaní, ale žalobkyně tímto svým jednáním, kterým ve vztahu k zřizovateli prezentovala nebezpečí pádu světél, aniž by na to reagovala přerušením provozu tělocvičny, mohla vzbudit obavy rodičů o zdraví dětí a ohrožovala tím důvěru školy. Skutečnost, že k pádu světél a žádné jiné nepříjemnosti v této souvislosti nedošlo, je jistě pozitivní, přesto lze jednání žalobkyně označit za neakceptovatelné. Závažnost jednání žalobkyně pak nesnižuje ani to, že na dopis nereagovalo adekvátně ani vedení žalované 1). Ve spojení s předchozími popsányými jednáními se odvolací soud shoduje se žalovanými, že po nich nebylo za dané situace možné spravedlivě požadovat, aby žalobkyně nadále vykonávala funkci ředitelky druhé žalované a opravňovaly první žalovanou k tomu, aby žalobkyni odvolala z vedoucího pracovního místa. Odvolání z funkce ředitelky proto vyhodnotil odvolací soud za dané situace jako platné a pro nadbytečnost se již dalšími vytýkanými pochybeními žalobkyně nezabýval.

23. Za správný považuje odvolací soud také postup žalované 2) po odvolání žalobkyně z funkce ředitelky. Druhá žalovaná po odvolání žalobkyně z funkce splnila svou nabídkovou povinnost a poté, kdy žalobkyně nabídku nového pracovního zařazení odmítla, nastala v souladu s § 73a odst. 2 zákoníku práce fikce nadbytečnosti a byl dán výpovědní důvod podle § 52 písm. c) téhož zákona. Žalobkyně ani netvrdila nad rámec námitek proti odvolání z funkce ředitelky, které neshledal odvolací soud jako důvodné, žádnou vadu, která by měla mít za následek neplatnost výpovědi ze dne 29. 7. 2016 a v řízení ani žádná taková vada s negativním vlivem na její platnost, ke které by měl soud přihlížet z úřední povinnosti, nevyšla najevo. Žaloba tak není důvodná ani v části týkající se určení neplatnosti odvolání z funkce ředitelky ani v části týkající se určení neplatnosti výpovědi z pracovního poměru.
24. Odvolací soud z výše uvedených důvodů podle § 220 odst. 1 písm. b) o. s. ř. napadený rozsudek změnil a žalobu v plném rozsahu zamítl.
25. Vzhledem ke změně prvostupňového rozsudku rozhodl odvolací soud podle § 224 odst. 2 o. s. ř. znovu o nákladech řízení u soudu prvního stupně, stejně jako o náhradě nákladů odvolacího řízení podle § 224 odst. 1 a § 142 odst. 1 o. s. ř., a to ve prospěch žalovaných, které měly ve sporu úspěch. Žalovaná účelně v řízení účelně vynaložila náklady na **soudní poplatek** za odvolání ve výši 4 000 Kč a dále na právní zastoupení. Při stanovení výše nákladů řízení za právní zastoupení vyšel odvolací soud ve shodě se soudem prvního stupně z vyhlášky číslo 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (dále též „advokátní tarif“). Účelně vynaložené náklady na právní zastoupení žalovaných sestávají z **odměny advokáta** za 26 úkonů právní služby [1. - převzetí a příprava zastoupení, 2. - účast u soudního jednání dne 11. 9. 2017, 3. - účast u soudního jednání dne 22. 11. 2017, 4. - účast u soudního jednání dne 21. 5. 2018, 5. - účast u soudního jednání dne 10. 9. 2018, 6. a 7. - účast u soudního jednání dne 22. 10. 2018, které trvalo déle než 2 hodiny, 8. a 9. - účast u soudního jednání dne 7. 1. 2019, které trvalo déle než 2 hodiny, 10. a 11. - účast u soudního jednání dne 4. 3. 2019, které trvalo déle než 2 hodiny, 12. a 13. - účast u soudního jednání dne 13. 5. 2019, které trvalo déle než 2 hodiny, 14. - účast u soudního jednání dne 19. 6. 2019, 15. a 16. - účast u soudního jednání dne 4. 9. 2019, které trvalo déle než 2 hodiny, 17. - účast u soudního jednání dne 23. 10. 2019, 18. - účast u soudního jednání dne 25. 11. 2019, 19. - účast u soudního jednání dne 27. 1. 2020, 20. - účast u soudního jednání dne 9. 3. 2020, 21. - účast u soudního jednání dne 3. 2. 2021, 22. - účast u soudního jednání dne 7. 4. 2021, 23. - účast u soudního jednání dne 17. 5. 2021, 24. - účast u soudního jednání dne 16. 6. 2021 (vzhledem k tomu, že u tohoto jednání nedošlo pouze k vyhlášení rozsudku, ale účastníci se vyjadřovali také ke svým závěrečným návrhům, akceptuje odvolací soud účast u tohoto jednání a jako úkon právní služby v plné výši), 25. - podání odvolání a 26. - účast u odvolacího jednání dne 5. 4. 2022] po 4 000 Kč, tj. celkem 104 000 Kč, dále z **pašální náhrady hotových výdajů** podle § 13 odst. 4 advokátního tarifu ve výši 7 800 Kč, náhrady **cestovních výdajů** v souvislosti s cestami k 18 ústním jednáním z Frýdku - Místku do Šumperku (a zpět) při ujetí 155 km jedním směrem vozidly s průměrnými (kombinovanými) spotřebami 6,3 l/100 km benzínu BA95 (jízdy dne 11. 9. 2017, 22. 11. 2017, 21. 5. 2018 a 10. 9. 2018), 5,9 l/100 km benzínu BA95 (jízda dne 22. 10. 2018) a 5,9 l/100 km benzínu MN (jízdy 7. 1. 2019, 4. 3. 2019, 13. 5. 2019, 19. 6. 2019, 4. 9. 2019, 23. 10. 2019, 25. 11. 2019, 27. 1. 2020, 9. 3. 2020, 3. 2. 2021, 7. 4. 2021, 17. 5. 2021 a 16. 6. 2021, jakož i k odvolacímu jednání z Frýdku – Místku do Ostravy dne 5. 4. 2022 při ujetí 25 km jedním směrem, a to při cenách dle vyhlášky číslo 440/2016 Sb. (29,50 Kč za 1 litr BA 95 a sazby základní náhrady 3,90 Kč za 1 km jízdy, 463/2017 Sb. (30,50 Kč za 1 litr BA 95 a sazby základní náhrady 4 Kč za 1 km jízdy), 333/2018 Sb. (32 Kč za 1 litr BA 95 a sazby základní náhrady 4,10 Kč za 1 km jízdy), 358/2019 Sb. (33,60 Kč za 1 litr MN a sazby základní náhrady 4,20 Kč za 1 km jízdy), 589/2020 Sb. (27,20 Kč za 1 litr MN a sazby základní náhrady 4,40 Kč za 1 km jízdy) a 511/2021 Sb. (47,10 Kč za 1 litr MN a sazby základní náhrady 4,70 Kč za 1 km jízdy) (cestovní výdaje činí celkem 32 034 Kč), dále **náhrady promeškaného času** stráveného při uvedených cestách k ústním jednáním do Šumperku (18 jízd v rozsahu 7 půl hodin při cestě jedním směrem) a do Ostravy dne 5. 4. 2022 v rozsahu 2 půlhodin, vše po 100 Kč, tj. celkem 14 600 Kč. Uvedené náklady právního zastoupení jsou navýšeny podle § 137 odst. 1 a 3 písm. b) o. s. ř. o **daň z přidané hodnoty** ve výši 33 271 Kč (po zaokrouhlení na celé koruny). Celková výše účelně vynaložených nákladů řízení (včetně soudního poplatku) žalovaných činí podle výpočtu odvolacího soudu 195 705 Kč a odvolací soud

uložil žalobkyni povinnost nahradit žalovaným náklady řízení v uvedené výši v obecné 3 denní lhůtě od právní moci rozsudku (§ 160 o. s. ř.) k rukám zástupce žalovaných (§ 149 odst. 1 o. s. ř.). Ve stejné lhůtě je žalobkyně povinna nahradit náklady řízení státu vynaložené na svědečném ve výši 261 Kč.

26. K výši přisouzeného přisudku odvolací soud dodává, že při stanovení počtu úkonů právní služby a sazby za 1 úkon vycházel z vyúčtování zástupce žalovaných ze dne 26. 7. 2021 (č. l. 470 a násl.) a ze dne 6. 4. 2022, aniž by tyto položky ve prospěch žalovaných dále navyšoval, a to ani v případě, že by na takové navýšení měly právní nárok. Oproti tomu přistoupil odvolací soud k částečné korekci a nepřiznal žalovaným požadovanou náhradu odměny advokáta (včetně režijního paušálu) za doplnění důkazních návrhů ze dne 21. 10. 2019, doplnění skutkových tvrzení ze dne 20. 11. 2019, upřesnění svědeckých výpovědí ze dne 22. 11. 2019, repliku ze dne 17. 1. 2020, sepis závěrečného návrhu ze dne 4. 6. 2021 a za repliku k vyjádření žalobkyně k odvolání. Obecně platí, že právní zástupce žalovaného účastníka by měl svou procesní obranu vyjádřit hned v prvním vyjádření k žalobě, ať již se jedná o písemné podání nebo ústní přednes, za což je také honorován. To platí také pro odvolání. Při dalším doplňování skutkových tvrzení má účastník právo na náhradu nákladů s tím spojených pouze v případě, pokud se jednalo o úkon, který vyžadovala aktuální procesní situace (při změně žaloby, zásadním doplnění nových tvrzení z druhé strany), což se v projednávané věci nestalo. Předmět sporu byl zcela jednoznačně určen od počátku, přičemž jej v zásadě vymezili žalovaní obsahem napadených pracovněprávních jednání (odvolání z funkce a výpovědi) a měli být také od počátku připraveni na to, jakým způsobem a jakými důkazy budou důvodnost napadených právních jednání bránit. Přirozeně nelze žalovaným bránit, aby svoji procesní obranu rozdělily do několika podání, případně reagovaly písemně na jakoukoliv argumentaci protistrany, není však důvod, aby takto neúčelně vynaložené náklady šly k tíži druhé strany.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku **je možno** podat dovolání, jestliže rozsudek závisí na vyřešení otázky hmotného nebo procesního práva, při jejímž řešení se odvolací soud odchýlil od ustálené rozhodovací praxe dovolacího soudu nebo která v rozhodování dovolacího soudu dosud nebyla vyřešena nebo je dovolacím soudem rozhodována rozdílně anebo má-li být dovolacím soudem vyřešená právní otázka posouzena jinak, a to ve lhůtě dvou měsíců od doručení tohoto rozsudku, k Nejvyššímu soudu ČR, prostřednictvím Okresního soudu v Šumperku.

Nesplní-li povinná, co jí ukládá vykonatelné soudní rozhodnutí, mohou se oprávnění domáhat nařízení výkonu rozhodnutí (exekuce).

Ostrava 13. dubna 2022

Mgr. Tomáš Zubek v. r.
předseda senátu